

Chléb náš vezdejší.

*Poučení o častém
sv. přijímání.*

*Upravil
P. Jaroslav Ovečka T. J.*

Druhé vydání.

1922

Na Sv. Hostýně.

Nákladem Hlasů Svatohostýnských.

Imprimi potest.

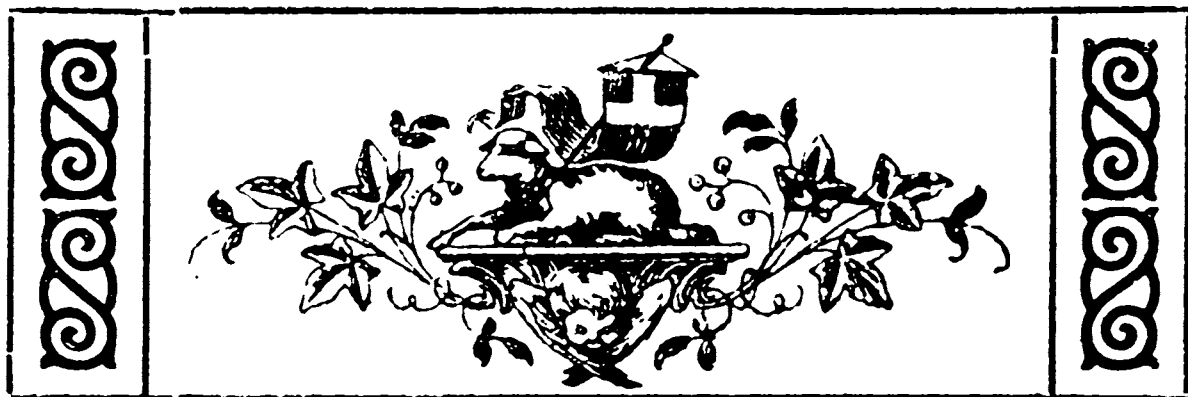
Leopoldus Škarek S. J.,
Praep. Prov. Čechoslov.

Imprimatur.

Pragae, 30. Septembris 1921.

Dr. Antonius Podlaha,
episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.

Nr. 13.568.

Svatý Otec Pius X. vydal r. 1905 snažné pozvání: Č a s t o, b a k a ž d ý d e n k e s t o l u P á n ě! Než k' tobě snad toto pozvání ještě neproniklo; či proniklo, ale není ti jasno, že se týká i tebe, p r á v ě i t e b e? Ale uvážil jsi dobře:

1. P r o č t ě z v e?
2. J a k j e s t t o m o ž n o, b a s n a d n o i t o b ě?

I. Proč každý den?

1. Ježíš Kristus si toho přeje:

a) Ježíš Kristus srovnával své nejsv. tělo s c h l e b e m a p ř e d s m r t í d a l N e j s v. S v á t o s t í z p ů s o b u

c h l e b a, jenž jest pokrmem obyčejným, každodenním. Ne pouze tělu, také duši třeba stravy, a — praví Sv. Otec — již z tohoto přirovnání pokrmu andělského k chlebu mohli učedníci snadno vyrozuměti, že podobně jak se tělo každodenně živí chlebem, tak že může podle úmyslu Kristova i duše křesťanská každý den požívat chleba nebeského a jím se osvěžovati. Proč bys ho nedával své duši každý den?

Bylo to, vypravuje evangelium sv. Jana, hl. VI., u jezera Genesaretského; B. Spasitel nasýtil zázračně pět tisíc lidí pěti chleby a dvěma rybami. Příštího dne jej zástup hledal a našel v Kafarnaum. Na jejich otázku, kdy tam přišel, odpověděl Ježíš: »Hledáte mě ne proto, že jste viděli divy, nýbrž že jste jedli z chlebů a nasýtili se. Pracujte nikoliv o pokrm pomíjející, nýbrž o pokrm, který zůstává k životu věčnému, kterýž vám dá

Syn člověka; neboť toho zpečetil Otec, Bůh . . . Otec můj dává vám pravý chléb s nebe.«

Židé ještě nevěděli, co Kristus P. míní; myslili na chléb převýborný sice a zázračný, ale přece hmotný chléb. A poněvadž chléb a víno jim byly pokrmem obyčejným, každodenním, žádali bez váhání pro každý den o chléb slíbený: »Páne povždy nám dávej ten chléb«. A Ježíš neodporuje, nýbrž svou odpovědí jen vysvětluje: »Já jsem chléb života«. Tedy pravým každodenním, každému přístupným chlebem chce nám býti Ježíš Kristus, chce duši naši živiti jako chléb živí a sílí tělo.

Ježíš Kristus srovnává tamtéž chléb slíbený s mannou. Manna však byla každodenním pokrmem Israelitů na poušti!

Při poslední večeři pravil: »Vezměte a jezte — pijte z toho všichni,« a dodal: »Kolikrát-

koliv to činiti budete, čiňte to na mou památku». Kolikrát koliv, tedy bez omezení i každodenně, a to nejen apoštolé a jejich nástupci, nýbrž i prostí věřící, jak vidno z 1. listu sv. Pavla ke Korintským (1. Kor. 11, 26), v němž sv. Pavel opětuje toto slovo Páně všem věřícím, a jak vidno z obyčeje první církve od apoštolů poučené.

b) Ježíš Kristus nás učí prositi Otce nebeského o chléb náš ve zdejší, každodenní. Máš za to, že mluví pouze o chlebě hmotném? Nemínil On, jenž podle slov svých přišel, a bychom měli život duše a hojnost ho měli (Jan 10, 10), zároveň a především chléb pro duši? Prosíme-li tedy každý den o tento chléb, proč se zdráhati jíti si pro něj tam, kde jest?

c) Každý den a po všechny dny zůstává Ježíš Kristus s námi i v Nejsv. Svátosti, podobně jak před odchodem s tohoto světa slíbil apoštolům, že zůstane s nimi svou

pomocí a ochranou:» A j, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa«. (Mat. 28, 20). Zdaž nás tímto svátostným pobytem nezve, abychom i my k němu přicházeli a jej přijímali po všechny dni? — Po všechny dni jest v této svátosti urážen a zarmucován hříchy nešlechtníků; nechceš ho po všechny dni těšiti? Každodenní sv. přijímání jest nejlepší způsob milovati Boha k vůli jemu samému a dokázati mu, že chceš býti jeho, jak On chtěl býti tvůj »po všechny dni až do skonání«.

2. Přeje si toho církev sv. a sv. Otec?

a) V prvotní církvi shromažďovali se věřící každý den k »lámání chleba« (Skut. ap. 2, 42), t. j. ke svátostnému proměňování a rozdávání Nejsv. Svátosti. Všichni přítomní přijímali. Jen zvláště a netečnost zavedly řídké sv. přijímání.

b) Staří Otcové a učitelé církve v ní nám rovněž doporučují, požívatí tohoto chleba po všedky dni. Téměř jednohlasně vykládají o každodenním sv. přijímání čtvrtou prosbu Otčenáše. Poslyšme aspoň dva nebo tři.

Sv. Cyprian praví: »Jako pravíme O t č e n á š, poněvadž jest Otec všech, kteří rozumějí a věří, tak pravíme též c h l é b n á š, poněvadž Kristus je chléb těch, kteří jsou spojení s jeho tělem (církví). A prosíme, aby tento chléb nám byl dáván každý den . . . (L. de Oratione Dominica n. 18.) — Ve spisech sv. Augustina najdeš tato slova k duši křesťanské: »Ty však, duše křesťanská, hled', bys neopustila stolu Chotě svého. Abys krásná zůstala, tělo jeho denně požívatí budeš; abys život věčný měla, krev jeho píti budeš: hled', abys neopustila tohoto stolu.« (Sermo de IV. feria, 8.)

»Před slovy Kristovými,« dí sv. sv. Ambrož, »nazývá se chlebem to,

co se obětuje; jakmile jsou vyslovena slova Kristova, nezve se již chlebem, nýbrž sluje tělem. Proč se tedy dí v modlitbě Páně, která pak následuje: »Chléb náš«? Ano, chléb, ale n a d p ř i r o z e n ý!

Když však je to chléb vezdejší, proč jej přijímáš jednou za rok? Přijímej denně, aby ti denně prospíval! Tak žij, abys každý den byl hoden přijímatí. Kdo není hoden každý den, není hoden ani za rok. Tohoto chleba života nepřijímáš každý den? Kdo má ránu, hledá lék. Rána jest, že jsme pode jhem hříchu: »lék jest nebeská a vznešená Svátost«. (De Sacram. I. V. 24, 25.)

Ano, není, jak brzy ukážeme, lepšího prostředku proti ranám hříchu!

c) S v. O t e c, náměstek Krista Pána, důtklivě vybízí a usiluje obnoviti všude obyčej každodenního sv. přijímání. Ve dvou letech, od r. 1905 do r. 1907, vyšlo neméně než sedm a od té doby opět nová řada výnosů svaté Stolice, které nabádají veške-

ren křesťanský lid, aby přijímal často a, možno-li, každý den, a to hned od prvního sv. přijímání. (Viz o tom také knížečku od téhož spisovatele: *Nechte dítě přicházeti k e m n ě!*)

Tyto výnosy připomínají, že sv. přijímání je síla, lék (a to lék někdy rychle nutný), strava potřebná, aby život duše byl zachován a rozmnožován. Naprosto se tam zapovídá zpovědníkům a duchovním vůdcům, odvracet kohokoliv od častého a každodenního sv. přijímání, má-li jen, aspoň když přijímá, milost posvěcující a pravý úmysl. Výslovně se připomíná, že život s každodenním sv. přijímáním není pouze výjimka pro několik zbožných duší, nýbrž že jsou k němu povoláni všichni křesťané, manželé i svobodní, muži i ženy, i děti, jakmile byly u prvního sv. přijímání. Konečně bylo toto snažné přání církve sv. pojato i do nového církevního zákonníka z r. 1918 (CIC, can. 863), kde se kněžím a církev-

ním představeným přikazuje, aby věřící vybízeli a vedli k častému, i každodennímu, sv. přijímání.

3. Je to tvé vlastní štěstí.

a) Není-liž pravda, jest jen jedno naprosté neštěstí na tomto i na onom světě, pouze jedno opravdové zlo: jen za to se třeba stydět, jen toho si nesmíme nikdy přát sdílet s těmi, jež milujeme, abychom jim je ulehčili — je to hřích. Kdyby se ti podařilo toho zbaviti svůj život, jaký mír, jaké štěstí by vládlo ve tvém nitru, ať by se ti přihodilo cokoliv! — Uvidíš: Nejlepší prostředek k životu bez hříchů jest přijímati každý den. Každý den a v každou hodinu pak budeš také jist, že můžeš bez bázně předstoupiti před Boha, zavolá-li.

b) Naopak, nebudeš-li přijímati často — ba někdo i velmi často — nesetrváš ve stavu milosti a vnitřním míru. Vlastní zkušenost ti to ukázala. B. Spasitel nás ostatně na

to všechny upozornil: »Já jsem chléb života. Nebudete-li ho jísti, nebudete mít v sobě života.« (Jan 6, 35, 54.) — Právě poněvadž jest jeho nejvroucnějším přáním, abychom vždy a stále žili v jeho milosti, právě proto poukazuje, jak jsme viděli, ne jednou a ne nezřetelně na nutnost požívati často jeho těla a píti jeho krev.

Tak jak obyčejný chléb zachovává život přirozený tělu, tak chléb svátostný zachovává život nadpřirozený duši.

Nejen celý člověk z těla a duše pozůstávající žije, nýbrž také duše křesťanská má svůj zvláštní, nadpřirozený život. To, v čem záleží tento nadpřirozený život duše, slove milost. Milost je něco božského, ne částička Boha, nýbrž něco, co nás činí účastny života Božího. Jest jako zářný strom, od Boha samého zasazený do naší duše; na něm a jen na něm roste ovoce zásluh pro nebe, kdežto dobré skutky naše, které by

na něm nevyrostly, jsou pro odměnu na věčnosti bez ceny. Jest tedy život, trvalý život milosti posvěcující pro nás nesmírně důležitý.

Nebeský strom však žádá i prsti nebeské, rosy nebeské: té mu dává Bůh hlavně sv. svátostmi. Žádná svátost však v nás neposiluje stromu milosti hojněji než sv. přijímání. Vždyť jím dostává ne pouze rosy nebeské, nýbrž Ježíše, pramen její; ne pouze rosu prsti nebeské, nýbrž celé nebe, Boha samého!

II. Jak je to možno každý den?

Sv. Otec praví, jak: »St a č í b ý-
t i v e s t a v u m i l o s t i a m í t i
p r a v ý ú m y s l.«

1. Třeba býti ve stavu milosti.

a) Chléb nevrací života m r t v ý m; naopak jíme, dokud žijeme, a abychom zůstali živi. Rovněž nepřijímáme; abychom znovu na-

byli své smrtelným hříchem mrtvé duši života posvěcující milostí (to se děje sv. zpovědí), nýbrž abychom si jej zachovali a rozhojnili.

b) Stačí k této podmínce, když si nejsme vědomi s jistotou smrtelného hřichu od poslední platné zpovědi.

1. Kdo by nechtě zapomněl říci smrtelný hřích, smí přece i bez nové zpovědi jíti i každý den ke sv. přijímání, neboť jím nezhřešil od poslední platné zpovědi. (V příští zpovědi ovšem musí onen zapomenutý hřích říci, vzpomene-li si na něj, ale milost posvěcující již má, i onen hřích jest již zhlazen)

2. Kdo rozumně pochybuje (a kdy rozumně pochybuje, o tom poučí každého podle stavu jeho svědomí třebaš i jednou pro vždy moudrý zpovědník), zda se hřichu dopustil, anebo zda hřích, jehož se jistě dopustil, byl smrtelný, smí také i bez zpovědi každý den ke sv. přijímání, neboť si není vědom smrtelného hřichu

s jistotou. Zpovídati se musí jen kdo jistě smrtelně zhřešil. Všichni ostatní si smějí pomyslit: »Nejsem si s jistotou vědom smrtelného hříchu, tedy vzbudím pro všechny případ (kdybych snad přece byl ve hříchu) dokonalou lítost a půjdu s důvěrou a radostí ke stolu Páně!

Dobrá je tedy častější zpověď, vždyť je to svátost a mnohých milostí se nám jí dostává, ale sama sebou potřebna není. Dekret Pia X. o častém a každodenním sv. přijímání ani nemluví o zpovědi; jen poraditi se máme se zpovědníkem a jedna porada může stačiti i na dlouhou dobu, dokud se v našem svědomí nic zvláštního nestane. A kdo chodívá ke sv. přijímání ve stavu milosti a s pravým a zbožným úmyslem každý den nebo aspoň pětkrát týdně, může získati, splní-li ostatní podmínky, i bez zpovědi všecky odpustky, k jejichž získání je snad jinak zpověď předepsána (C I C, can. 931, § 3.).

Jak snadná jest tedy první podmínka!

2. Třeba mítí pravý úmysl.

a3) Prostým rozumem a z víry víme, že špatný, hříšný úmysl činí špatným a hříšným sebe lepší skutek, tedy i sv. přijímání. Dobrého úmyslu třeba! Dekret o něm praví:

»Pravý úmysl záleží v tom, aby ten, kdo přijímá, nečinil to ze zvyku nebo z ješitnosti nebo z lidských ohledů, nýbrž proto, aby vyhověl přání Božímu, s Bohem se úžeji v lásce spojil a božským tímto lékem přispěl ku pomoci svým neduhům a nedostatkům.«

Jak snadný jest tedy! Můžeme přijímati z lásky k Bohu, obětovati sv. přijímání za bližní živé i mrtvé, účinně jim prositi Boha za sebe v každé potřebě: všechno pravé úmysly!

b) Ba i kdyby se k pravému úmyslu přimísilo trochu ješit-

nosti nebo jiného všedně hříšného úmyslu nebo jakýkoliv jiný všední hřích, ba i kdybys ani neměl vůle zanechat některého všedního poklesku anebo náklonnosti k němu, přece ještě podle katolické nauky smíš přijímat, i každý den. Ovšem daleko lépe jest, abys přistupoval se srdcem co nejčistším, a prospěch ze sv. přijímání bude také tím větší, čím lépe to učiníš, ale pravdu smíš a máš znáti. A pravda jest, že v e d l e j š í úmysl všedně hříšný nebo kterékoli jiné všední hříchy a náklonnost k nim i dobrovolná a vědomá neničí, nýbrž jen poněkud zmenšují dobrotu sv. přijímání. A právě častým sv. přijímáním se ti dostane úplné čistoty úmyslu a svědmí, jíž dosud nemáš. Poslyš co praví dekret:

»Ačkoliv je velmi žádoucí, aby ti, kdo často nebo denně přijímají, byli prosti všedních hříchů aspoň zcela dobrovolných a náklonnosti k nim, p ř e c e s t a č í, jsou-li bez smrtelných hříchů a mají-li pevný úmysl,

že se budoucně nikdy smrtelných hříchů nedopustí. Tímto upřímným předsevzetím dospějí ti, kdo denně přijímají, nezbytně k tomu, že se znenáhla zbaví i všedních hříchů a náklonnosti k nim.«

Ovšem, čím lépe budou spolupůsobiti s milostí a poslouchati rady osvíceného zpovědníka, tím snáze a rychleji k tomu dospějí a tím větší bude prospěch ze sv. přijímání.

c) A l e p ř í p r a v a a d í k u č i n ě n í? Neboj se, i tu žádá církev sv., co nejméně může. Příprava a díkučinění dějtež se »p o d l e s í l, z p ů s o b í l o s t í a z a m ě s t n á n í j e d n o t l i v c ů v«. Nelze-li více, stačí k bezprostřední přípravě a díkučinění i několik minut; svátečního šatu ve všední den také netřeba. Vzdálenější přípravou a díkučiněním hled' učiniti celý svůj život. Jsou dělníci a dělnice, kteří se zastavují v kostele, jdouce do práce, a konají díkučinění v dílně; obětují na ten úmysl své denní dílo s jeho obtížemi a pozdvihni

střelnou modlitbou občas mysl k Bohu.

III. Námítky a odpovědi.

1. Jedno dobré sv. přijímání by nás již mělo učiniti svatými!

Odp. — Příteli, to se velice mýlíš! Vyrostlo kdy dítě a sesílilo tím, že jednou dostalo pokrmu? Ne! Nuže, Ježíš Kristus ustanovil sv. přijímání za p r a v ý, o b y č e j n ý pokrm duše a již tím nám ukázal, že ne jedním, ať sebe lepším, nýbrž jen častým přijímáním můžeme dospěti k dokonalosti.

2. O potřebné podmínky by nebylo, ale já nejsem hoden!

Odp. 1. O velikonocích jsi hoden? A přece jdeš z rozkazu církve sv. Častého sv. přijímání nejsi hoden? Chod' tedy proto, že Kristus P. p o t o m t o u ž í. Či snad ty víš lépe než On, co se sluší?

2. Svému dítěti dávají rodiče chleba každý den, i když není hodné:

vždyť je to jejich dítě; tak i tobě dá Bůh Chleba svátostného, jsi-li jen posvěcující milostí jeho dítko, třebaš i nesčíslnými všedními hříchy nehodné.

3. Hoden by nebyl ani anděl. Ale o to neběží. Účelem každodenního sv. přijímání podle touhy Ježíše K. a církve není na prvním místě sláva Boží, ani odměna za ctnosti, nýbrž aby nám bylo lékem od hříchů všedních, ochranou před smrtelnými, silou v povinnostech. Čím slabší je tvá duše, tím více potřebuje sv. přijímání co nejčastějšího.

3. Ale já se dopouštím tolika smrtelných hříchů.

Odp. 1. Z těch musíš chtít vybřednouti, chceš-li vůbec duši spasit. A právě sv. přijímání ti bude silou a lékem. Vyzpovídej se po každé, když podleheš — a přijímej (s radou zpovědníkovou) každý den, i když bys se měl zpovídati každý den. Máš-li v okamžiku, kdy přicházíš k Bohu,

upřímnou vůli, nepozbývej myslí: konečně vybredneš ze hříchu, i kdyby zvykem byl, poněvadž budeš mít sílu, které nyní nemáš.

2. Ukrutníky k sobě samým nazývá sv. Ambrož ty, kteří si za trest za své hříchy odpírají sv. přijímání a tak si odpírají lék. Ti by měli litovati i tohoto svého trestu. (De poenit. l. II. n. 89.)

4. Jsem při častém sv. přijímání stále stejný.

Odp. 1. Zdá se ti, že se nestáváš lepším? Dej pozor, abys se bez častého sv. přijímání nestal horším!

2. Pokrm tělesný prospívá, i když toho hned nepozorujeme, i když libosti necítíme. Neočekávej tedy ani při sv. přijímání, pokrmu duše, citejných slastí: ty jsou mimořádný dar, nemíti jich není žádná známka špatného přijímání, ba právě svatým jich B. Spasitel i po léta nedával, aby zkusil jejich věrnost a zvýšil jejich zásluhu. A

každé nové sv. přijímání ti bude k novému prospěchu!

5. Bojím se, že pak budu přijímatí ze zvyku!

Odp. 1. Hleď tedy, abys nepřijímal ze zvyku!

2. Neslyšel jsi ještě nikdy chválu, že někomu je povinnost anebo ctnost zvykem? Není tedy totéž zvyk a pouhý zvyk. Dekret varuje před přijímáním z (pouhého) zvyku a hned o něco dále káže kněžím doporučovati lidu často a horlivě zbožný a spasitelný zvyk častého sv. přijímání.

3. Které pak z obou podmínek by škodil (pouhý) zvyk? Stavu milosti neničí, arcí však by vylučoval pravý úmysl. Avšak ten má každý dobrý křesťan, jenž sám od sebe jde ke sv. přijímání, vždyť chce přece dobře přijímatí! A v tom je již zahrnut pravý úmysl, zvláště ho vzbuzovati netřeba. A v přípravě i sebe kratší vzbudí celou řadu do-

brých úmyslů. I kdyby tedy šel ze zvyku, nebude to z pouhého zvyku a sv. přijímání bude dobré, ač nedokonalé. A zpovědník, jehož se občas o radu tázati máš (nestane-li se v duši nic většího, stačí i těm, kdo chodí každý den nebo skoro každý den ke sv. přijímání, čtrnáctidenní nebo měsíční sv. zpověď), bude bdíti i nad tvým úmyslem. Neboj se tedy; choď s radostí a láskou ke sv. přijímání.

6. Ale není to jen novota, která brzy opět pomine?

Odp. 1. Novota, když první křesťané to činili a sv. Otcové to hlásají? Ovšem, přišly pak doby vlašné a netečné, takže círk. sněm Lateránský IV. musil pod těžkým hříchem naříditi sv. přij. velikonoční (r. 1215) a ve stol. XVI. byl na př. sv. Ignác z Loyoly od některých téměř za kacíře považován, že doporučil týdenní. Ale učení církve zůstalo vždy totéž a právě za dob sv. Ignáce prohlásil círk. sněm Tridentský (1545--63):
P o s v á t n á s y n o d a b y s i v l a-

stně přála, aby věřící, kdykoliv jsou mši sv. přítomni, přijímali netoliko duchovní touhou nýbrž i ve svátostné způsobě«. R. 1679 a 1690 vydali Innocenc XI. a Alexander VIII. dekrety ve prospěch častého sv. přijímání proti Jansenistům, kteří k němu žádali svatosti skoro andělské. Nicméně nebyly těmito dekrety ještě všecky pochybnosti znemožněny a proto se nediv a nedávej se másti, najdeš-li i v jinak velmi dobrých modlitebních nebo poučných knihách před r. 1905 (nebo i po r. 1905, ale bez opravy) vydaných mylnou, příliš přísnou nauku o podmínkách a o přípravě ke sv. přijímání, zvláště častému. Konečně byl lid křesťanský opět tak připraven, že Pius X. mohl beze škody dobré věci dekretem posv. Kongregace Koncilu ze dne 20. pros. 1905 zcela otevřeně a jasně vyzvat k návratu ke zvyku prvních křesťanů každodenním sv. přijímáním. Budme za to vděční.

2. Že pomine? Ovšem, svět arcí může opět jako kdysi ke své škodě častého sv. přijímání zanechat, ale pravda od Ježíše Krista o něm zjevená a nyní od sv. Otce slavně vyslovená a právo k němu přistupovati zůstane. »V ě r n o s t H o s p o d i n o v a t r v á n a v ě k y!« (Žalm 116, 2). —

7. Ale ani Svatí nepřijímali tak často!

Odp. Ano, za některých dob, poněvadž pro vlažnost neb nerozum jiných nesměli, anebo ani sami úplné pravdy o sv. přijímání neznali. Stali se přece svatými, poněvadž jsou i jiné prostředky ke svatosti než časté sv. přijímání (modlitba, umrtvování, skutky lásky k bližnímu), ale m n o h e m s n á z e a snad k ještě daleko větší svatosti by byli dospěli častým sv. přijímáním. A jak po něm toužili! Přísný život svatých vésti nechceš — často přijímati také ne: čím si tedy zajistíš trvale milost Boží?

8. Dekretu o častém sv. přijímání nelze provést.

Odp. 1. Arci mnozí nemohou a nebudou moci pro jiné povinnosti přistupovati denně. Ale třeba, aby všichni a spoň poznali pravou a úplnou nauku církve, že i každý den smějí ke sv. přijímání za týchž snadných podmínek jako o velikonočích. Kolikrát pak půjdeš, záleží na možnosti a na tvé lásce k Bohu a k vlastní duši. Kdo opravdu chce, rád i ně jako u oběť podstoupí. Nemůžeš-li ve všední den, jistě můžeš v neděli a ve svátek, kdy musíš na mši sv. Ostatně k sv. přijímání není třeba býti na mši sv.!

2. Ostýcháš se obtěžovati kněze? Ano, mnoho práce jim přibyló a přibude větším počtem zpovědí při častém sv. přijímání lidu. Ale nezapomeň, že častá zpověď, ač všem užitečna, není sama sebou potřebna tomu, kdo smrtelného hříchu nemá. A kněz s radostí napne i poslední sílu, aby učinil věc Ježíši Kristu pře-

milou a svému lidu zachránil sv. přijímáním život milosti posvěcující, na němž záleží věčnost!

3. Dekret se provede . . . budeš-li chtít. Začni, ostatní půjdou za tebou, a ty budeš mít z toho zásluhu.

9. Lidé budou pomlouvati!

Odp. 1. Ano, špatní nebo hloupi. Pouč je, můžeš-li; ale podle jejich řečí přece nebudeš pečovati o svou duši!

2. Ve vychovávacích ústavách nebo jiných domech (na př. řeholních), kde se chodí často nebo denně ke sv. přijímání (ale i u jednotlivých zbožných osob ve světě) není vyloučeno, že se někdo bude obávat, že kdyby proti svému osobnímu nebo snad i všeobecnému obvyčeji nešel některý den z nějaké příčiny ke sv. přijímání, jiní by si o něm myslili, nebo třeba i mluvili, že asi má něco velkého na svědomí, když nešel. Takové myšlenky nebo řeči by

byly hřích; ale to je obava lichá: tak špatní nebo hloupí druzí v domě nejsou — a obyčejně si ani nikdo nepovšimne, že ten nebo onen nejde s jinými ke sv. přijímání. Ale aby nás taková obava ani nemohla trápit, jednejme takto: **O b č a s v n e c h e j m e** sv. přijímání, třebaš právě, když všichni ostatní jdou, prostě proto, abychom ukázali, sobě a jiným, **s v o u s v o b o d u** v častém přistupování. (Představení předcházejtež dobrým příkladem i v tomto občasném zcela dobrovolném zdržení se sv. přijímání a **n e b u d i ž u r č i t é h o p o ř a d u** v přiklekávání k zábradlí nebo k oltáři, aby nebylo ani stínu nucení nebo musení. Rovněž je svatá povinnost představených, aby nedávali ani stínem viděti, že snad mají někoho raději nebo méně rádi, protože chodí častěji nebo méně často ke sv. přijímání. V tom je každý naprosto svobodou; to je věc jeho svědomí, jeho zpovědníka a Ježíše Krista, který

svou milostí vábí ke svému stolu ně-
koho mocněji, jiného méně mocně,
někoho najednou, jiného postupně.
Všecky hromadně poučovati a vybí-
zeti, o příležitost a snadnost se sta-
rati, modliti se a oběti přináseti za
rozšíření častého sv. přijímání — to
mohou a mají představení; ostatek
musí ponechati duši a B. Spasiteli.
— Viz též v knížečce »Nechte dí-
tek přícházeťi ke mně« Po-
známku před Námítkami a
odpověďmi.)

Tím občasným dobrovolným ne-
přistoupením dodáme posily a spo-
lečnosti tomu, kdo z nějaké zevnější
příčiny (na př. zaměstnanosti atd.)
nebo z vnitřního důvodu (obyčejně
je to u zbožných duší lichá obava,
která se při poradě se zpovědníkem
rozplyne vníveč) nejde proti obyčeji
ke sv. přijímání, a sobě i jiným za-
jistíme, že nikomu to nebude pranic
nápadné, když se snad někdy zdrží-
me sv. přijímání ne pouze proto, aby-
chom ukázali svou svobodu, nýbrž

z jakékoliv jiné příčiny.

Bude tedy i to naše občasně dobrovolné nepřístupení ke stolu Páně záslužný skutek lásky k bližnímu a k P. Ježíši: nepůjdeme sice někdy ke Kristu, ale *to pro Krista!*

10. Snad máš ještě mnoho námitek, o kterých já nevím a na něž ty sám si odpověděti nedovedeš. Učiň pak jako jeden vznešený protestant, který chtěl přestoupiti k církvi katolické. O její pravosti byl přesvědčen, ale stále odkládal pro tisícové pochybnosti a nejasnosti, které se mu hned o tom, hned o onom článku víry namítaly. Jednou byl přijat ve slyšení od papeže Pia IX. a vyprávěl mu svůj stav. Ale sv. Otec se nejal odpovídati na jeho námítky, nýbrž pravil: *»Faccia un atto di Fede!«* Vzbudte víru! — Za krátko byl onen pán katolíkem, pochybnosti byly ty tam.

Fa' un atto di Fede! Vzbud víru i ty! Ježíš K., neomylná církev tě zvou k častému a každodennímu

nímu sv. přijímání. Pak věříme, pak jsou všechny pochybnosti liché. Přijímej, a pomínou!

ZÁVĚR.

Ježíš Kristus, církev svatá, tvé štěstí časné a věčné tě zvou a nutkají ke každodennímu sv. přijímání. Neodkládej, začni zítra ráno. Buď i apoštolem častého sv. přijímání.

Častým sv. přijímáním naplní se i na tobě a domu tvém překrásná slova Davidova o Bohu, jeho dobrém pastýři a hostiteli:

Pán je můj pastýř, netrpím nedostatku; kde pastvy hojnost, tam lehat smím.

K vodě, kde možno si odpočinout,
mne vodí; duši mou občerstvuje.

Provádí mne po stezkách spole-
hlivých, k vůli svému jménu.

I když mi projít jest údolím stínu
smrti, nebojím se zlého; neboť ty jsi
se mnou . . .

Vystrojuješ hostinu před mou
tváří, navzdor mým protivníkům.

Milostivost tvá jen bude mne pro-
vázet po všechny dny života mého.

Žalm 22.

